

**Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ**

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ  
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ  
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ  
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

**ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ**

Τοῦ Φαρισαίου τὸ βαρὺ κι' ἁμαρτωλὸ σκοτάδι  
ἐσκέπαζε κι' ἐμάραινε τὴν κάθε λευτεριά·  
ἀλλὰ τὸ Φῶς ἐπάλεψε κι' ἐνίκησε τὸν Ἄδη  
κι' ὁ κόσμος ἀναστήθηκε σ' ἀγάπης ξαστεριά.  
Αἰῶνες μὲς τῆ σκοτεινιά εἶχε τὸ πᾶν γηράσει  
κι' ἀπὸ ἴνα μνήμα π' ἀνοιξε ἀνέζησ' ὄλ' ἡ πλάση.

Τὸ Φῶς ποῦ φέγγει σήμερα στὸν ὄρθρο τὸ βαθὺ  
καὶ τῆ γλυκειὰ τῆ χάρι του σκορπᾶ σὴν οἰκουμένη,  
φωτίζει τὴν Ἑλλάδα μας ποῦ λευτεριάς σπαθὶ  
τὴν ἔχει ἀναστημένη,  
καὶ πῶς μεγάλη δείχνεται μὲ τῆς ζωῆς τὸ χρῶμα  
σ' ἐκείνους ποῦ τὴν ἐκλαψαν στὸ Γολγοθᾶ τῆς, πτώμα.

Τὸ φῶς αὐτὸ εἶν' ἡ ζωὴ καὶ τὸ προσκύνημά της  
καὶ σὴ γιορτῆ προσέρχεται νυφοῦλα ζηλευτῆ.  
Ἕνας γαλάζιος οὐρανὸς εἶναι τὸ φῶσμά της  
καὶ στέμμα στὸ κεφάλι της ἡ ἀνοιξὶς αὐτῆ.  
Νύφη σεμνὴ στὸ γιόρτασμα, σεμνὰ χαμογελάει  
καὶ στέκεται περήφανη στοῦ Ρήγα τῆς τὸ πλάϊ.

Στὸ φῶς ἐκεῖνο τῆς χαρᾶς καὶ ἡ Ἑλλάδα πλέει  
καὶ τῆ λαμπάδα τοῦ φωτὸς στὸ χέρι της κρατεῖ.  
Σκλάβοι δειλὴ σὰν ἄλλοτε στὸ γιόρτασμα δὲν κλαίει!  
Τώρα δοξάζει ὀλόχαρη τὸ μέγα Λυτρωτῆ  
ποῦ μὲ τοῦ Φαρισαϊσμοῦ ἐπάλεψε τῆ φοίκη  
κι' ἔγραψε μὲ τὸ αἷμα του ἀθάνατη τὴν νίκη.

Στὸ μνήμα ποῦ ἡ λάμψη του τὰ σύμπαντα φωτίζει,  
ἡ τιμημένη Μάνα μας νικητρε γονατίζει  
καὶ σκύβει καὶ προσεύχεται καὶ λέ' ἡ προσευχὴ της,  
τὸ φῶς αὐτὸ αἰώνια νὰ φέγγῃ σὴν ψυχὴ της,  
νέα ψυχὴ νὰ γίνεταί, ἑλληνικὴ, μεγάλη  
ν' ἀνοιξῆ κι' ἄλλα μνήματα, ν' ἀναστηθοῦνε κι' ἄλλοι.

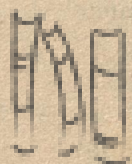
Τῆς Λευτεριάς εἶν' ἡ γιορτῆ  
καὶ σεις ξιφτέρια κι' ἀετοὶ  
τοῦ νέου Κωνσταντίνου,

γιορτάστε τὴν Ἀνάστασι τῆ θεία Λευτεριά·  
κι' ἀθάνατο τὸ θάρρος σας ἐκ τοῦ φωτὸς ἐκείνου,  
ὡς μοῦ σᾶς φέρεη γρήγορα ν' ἀνάψετε κ' αὐτὸ  
κι' Ἀνάστασι νὰ κάμειτε, λαβέντες τιμημένοι,  
κι' ἐκεῖ... ποῦ τὸ μάρμαρο βουβὸ καὶ περσμένον!

**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**

**ΛΗΜΟΞΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**

**ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΓΓΕΛΟΥΡΙΟΥ**





**Ὁ Γράννης κι' ὁ Μαρῆς  
μελοῦνε κι' ἀπορεῖς.**

- M.— Πηγες μωρὲ στήν ἐκκλησιὰ νὰ διαβαστῆς καθόλου,  
ἢ τὴν ὁδὸν ἀκολουθῶν καὶ σὺ τοῦ διαβόλου,  
ἀφίνεις, ἀληθῆρνε, τοὺς ἱεροὺς κανόνες  
καὶ πᾶς στὰ Παναθήναια ν' ἀκοῦς τῆς προμαντόνης;
- Γ.— Ἐσὺ ἔξετρελλάθηκες μ' σὺτὲς τῆς; Εὐανθίες·  
ἐγὼ δὲν ἔλλειψα στιγμή ἀπὸ τῶ ἀκολουθίης  
κι' ἂν δὲν πιστεύης ῥώτησε.
- M.— Καὶ ποιόνε νὰ ῥωτήσω ;
- Γ.— Τὸν Πλιάκα σύρε ῥώτησε ποῦ τοῦ κρατῶ τὸ ἴσο,  
καὶ πᾶμ' αὐγὴ κι' ἀπόγομα σὲ δύο ἐκκλησίης  
καὶ ψάλλουμε τὰ τυπικὰ καὶ τῆ καταβασίης.

Κάθε Μεγαλοβδόμαδο, κι' ἐγὼ ἐν συγκινήσει  
πᾶω καὶ πᾶνω ταχυκὰ τὸ ἴσο τοῦ Διονύση  
καὶ μὲ ῥυθμοὺς βυζαντινοὺς μελωδικοὺς κι' ὠραίους.  
μέρα καὶ νύχτα ψάλλουμε καὶ βρίζουμε τὸ Ὀβραίους.

Τὶ ἀνομοὶ καὶ βδελυροὶ,  
οἱ Φαρισαῖοι βρὲ Μαρῆ,  
ἐκείνου τοῦ αἰῶνος

- καὶ πόσον τοὺς ἐτύφλωνε τὸ πάθος καὶ ὁ φθόνος !  
Τὶ τέρατα οἱ γραμματεῖς ! Τὶ φίδια κι' οἱ πρεσβύτεροι !
- M.— Μὰ μήπως κι' οἱ Αὐστριακοὶ θαρρεῖς πῶς εἶν' καλλίτεροι ;  
Κι' αὐτοὶ μᾶς βασανίζουνε καὶ στὸ σιαυρὸ μᾶς φέρνουν,  
καὶ ἄρον ἄρον, κύριε, τὴν Ἡπειρο μᾶς φέρνουν.

- Γ.— Τ' ἀκούω κι' εἴμ' ἀπὸ προχτὲς καταγανακτησμένος.  
M.— Μὲ τί ;  
Γ.— Μ' αὐτὸ τ' Ὀβρέϊκο τ' ἀφορεσμένο γένος.  
Κι' ὁ Καϊάφας κάθαρμα, καὶ ὁ Ἰουδᾶς λέρα  
κι' ὁ Ἄννας ; τί ἀρχιερεὺς κακὴ ψυχρὴ του μέρα !
- M.— Μὰ κι' ὁ Πιλᾶτος πῶδωκε τὴν ἀτιμὴ του γνώμη,  
μήπως δὲν ἦταν Ἰταλὸς καὶ μέσ' ἀπὸ τὴ Ρώμη ;

Ἄν θέλῃς νὰ ξετάσουμε τὸ πρᾶμμα κατὰ βάθος,  
εἰς τὸν Πιλᾶτον πρὸ παντὸς τὸ ὄχιγω ἔγω τὸ λάθος·  
κι' ἂν πῆρε τὸ φραγγέλιο,  
ποῦ νὰν τὸν φᾶνε φίδια,  
μήπως καὶ ὁ Ἀμέλιο  
δὲν ἔκαμε τὰ ἴδια ;

Πῶς ἔσταυρῶσαν τὸ Χριστὸ ; Ρωμαῖοι στρατιῶτες !  
Τὴν Ἰταλία κόντρα μας τὴν εἶχαμ' ἀπὸ τότες  
κι' ἀνέκαθεν οἱ Ἰταλοὶ  
μᾶς ἐποτίζανε χολή  
λαβόντες σπόγγον ὄξους,  
καὶ μὴν ἀκοῦς τοῦ ἀλαλους καὶ τοῦ αἰσιοδόξους.

- Γ.— Τὸ εὐαγγέλιον λοιπὸν ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶ,  
λέει Μαρῆ φιλόδοξησε, πῶς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ  
μᾶς ἤρθανε στήν Ἡπειρο τὰ πρᾶμματὰ κατὰ  
καὶ πάει τ' Ἀργυρόκαστρο μαζὺ μὲ τὸ Δελβίνο  
οἱ δὲ τρανοὶ τῆς Δύσεως μετὰ στοργῆς ἀπείρου,  
διμεροῖσαντο, Μαρῆ, τὰ μέρη τῆς Ἡπείρου,  
καὶ κληρὸν ἤδη ἔβαλον εἰς τὸν ἱματισμὸν μας  
κι' ἐμεῖς μονάχα μένουμε μὲ τὸν ἡρωισμόν μας.

Ἡ γὰρ ἐλπίδις θὰ χαθῆ.  
καὶ τὸ γραφὲν θὰ πληροθῆ  
τῷ βιβλίῳ ἢ προσηφάντα:

« Ἡ Ἡπειρος ἐτελέσται καὶ ἐσγράφη γὰρ πάντα »  
κι' ὁ Κάϊζερ ποῦ φίλο σου τὸν ἔλεγε, χαμένε,  
οὐκ ἠβουλήθη, κύριε, καθόλου συνιέναι,

ἀλλ' ἐπειδὴ σ' ἐβόχτησε κι' ἐπῆρες τὴν Καβάλλα,  
σοῦ λέει ξεφορτώσου με καὶ μὴ γυρεύης ἄλλα !

Καὶ πάλιν, μωρὲ μάτια μου, ἐτέρα γραφὴ λέγει,  
πῶς ὅσος πατριωτισμὸς τὰ στήθη σου κι' ἂν φλέγη,  
κι' ὄση νὰ χάοης εὐνοια παρὰ τοῖς ἐστεμμένοις,  
τὴν Ἡπειρο τὴν ἔχασες καὶ μὴν τὴν περιμένεις.  
Αὐτὸ ἐπροφητέψανε τὸ Ἐυρώπης οἱ προφήτες·  
ὥστε ἄς ἡσυχάζωμεν  
καὶ μὴ ἀδίκως σφάζωμεν  
τοὺς ἱερολοχίτες.

Δεύτερον εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον,  
λέει πῶς καὶ τὸν Κάρολον ἐλύθησ' ἐκ βαθέων  
τὸ κίνημα τῆς Κορυθαῖς· καὶ λένε πῶς οἱ Βλάχοι  
μ' ὄλο τὸ συνοικέσιον μᾶς ἔχουνε σ' ἀμάχι  
καὶ ἄρον ἄρον σκούζουνε κι' ἐτοῦτ' οἱ συμπεθέροι  
πῶς πρέπει τὸ ταχύτερον ν' ἀδειάσουμε τὰ μέρη  
γὰ νὰν τὰ πάρουν Ἀλβανοὶ.  
Καὶ γάμους ἂν γυρεύης,  
ὶλὶ λαμὰ σβαχθανὶ  
μὲ ποιούς συμπεθερεύεις !

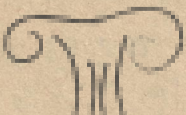
- M.— Τὶ διαρκὴς χαλαλὸ καὶ σύγχυσις μεγάλη !  
Βρεθῆκαν κι' οἱ Κουτσόβλαχοι μπροστὰ μας τώρα πάλι  
καὶ πρόσεχε τῆς κοῦδες τους μὴν τῆς λερώσης, Γιάννη,  
γιατὶ εὐθὺς ὁ Κάρολος ἀπέλασι σοῦ κάνει  
ἀπάν' ἀπὸ τοῦ Δούναβι ποῦ σπέρνεις καλαμπόκι  
καὶ τὴν κοπέλα ποῦ ζητᾶς μπορεῖ νὰ μὴ στὴ δόκη.

- Γ.— Τὸ τρίτον εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Ἰωάννην,  
μᾶς λέει πῶς ἐπέσαμε εἰς τὴν ἐσχάτην πλάνην  
γὰ νάχουμε τὸ Μπούσιο στήν Ἡπειρο κεφάλι,  
ποῦ μοῦ τὸν ἔλεγε σοφὸ κι' ἐφάνηκε βουβάλι.
- M.— Κι' ὅμως παντοῦ φημίζουνε τὴν ἰκανότητά του.
- Γ.— Αὐτὸς ὁ θεοπάλαβος μᾶς τάκαμ' ἄνου κάτου·  
κι' ἂν ἔχη τὸ κεφάλι του φιλοσοφίας πλούτη,  
ἀπέδειξε ἀμάθειαν μεγάλην στὴ μαροῦτη  
κι' ἂν τὸν ἴδῃς ἐξήγηστου καὶ πέστου τοῦ ζευζέκη  
πῶς ἄλλα εἶν' τὰ γράμματα καὶ ἄλλο τὸ τουφέκι.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ, λέει ὁ Μάρκος πάλι,  
συνήχθησαν Αὐστριακοὶ  
καὶ Σέρβοι συμπαθητικοὶ  
καὶ Φαρισαῖοι ἄλλοι  
κι' ἐπέσανε, μωρὲ Μαρῆ, ὅπανου μας σὰ λύκοι  
καὶ ζῶνες μᾶς γυρεύουνε ἀπὸ τὴ Σαλονίκη,  
ζῶνες γὰ νὰ μαρμάρουνε ζῶνες νὰ ξεφορτάνουνε  
καὶ τέλος πάντων ἐννοεῖς τὰ φίδια ποῦ μᾶς ζώνουνε  
ἀπὸ μιὰ μάντα κι' ἄλλη  
καὶ γύρευε τί ντράβαλα θενᾶβγουν ὄξου πάλι.

- M.— Νέα γὰρ ξάσιμο μαλλιά  
καὶ τέλος πάντων ἡ δουλειὰ  
φινάλε δὲ λαβαίνει,  
καὶ στέκω, Γιάννη, κι' ἀπορῶ μ' αὐτὸ ποῦ μᾶς συμβαίνει.  
Κι' οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι κι' οἱ Τούρκοι μέσ' τὴν Πόλι.  
βλέπω ποῦ τὰ νετάρανε τὰ πρᾶμματὰ τους ὄλοι  
κι' ἐμεῖς μονάχα μένουμε ἀπὸ καιροὺς καὶ μῆνες,  
π' ἀκόμα δὲν ἐπάψαμε τὰ συμπάρα καὶ τῆ γκρίνης.  
Τὶ λὲς καὶ σὺ ;
- Γ.— Τὶ νὰ σοῦ πῶ ; Τοῦ Βενιζέλου πέστα  
ποῦ πά' νὰ βρῆ τὸν Κάϊζερ νὰν τοῦ γυρέψῃ ῥέστα.

M.— **ΙΑΚΩΒΑΚΕΙΟΣ**  
Δὲν γύρευε τί πένουμι  
καὶ τὸν ἀποσάστῃσιναι  
Δὲν ἔφαυμι τί πένουμι  
καὶ τὸν ἀποσάστῃσιναι  
Καὶ μετ' ἀγῶνα ἔφρον  
τὴν Ἡπειρο πρὸς τὸ παρὸν  
τὴν ἀποχαιρετῶμεν,  
κι' ἐπὶ δανείων δάνεια στὸ ἔθνος προσαρτῶμεν.



Κι' ἂν ὄλο παραδέρνομε  
καὶ μέτρο δὲν βαστάμε,  
ναὶ μὲν ἀκοῦς νὰ πέρνομε,  
ἀλλὰ καὶ τὶ χροστάμε!



Γ.— Στὴν τύχη ὀίχνητα, Μαρῆ, τὰ ἐθνικά μας πράγματα,  
καὶ ὡς δεώμαστε μαζί  
ὁ Βενιζέλος μας νὰ ζῆ  
νὰ κάμη κι' ἄλλα θαύματα,  
καὶ μὴ καθόλου δυσφορεῖς ἐὰν δὲν ἡσυχάζεις,  
γιατὶ χωρὶς περισπασμοὺς  
κι' ἀλλεπαλλήλους σπαραγμοὺς,  
νεκρὰ σοῦ φαίνεται ἡ ζωὴ καὶ τὴν ἀηδιάζεις!

**Πασχαλινὸς διάλογος  
τῶν ἡμερῶν ἀνάλογος.**

- Γ.— Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν φωτίσας τοὺς ἐν Ἄδη.  
Μ.— Κυλῶς τονὲ δεχώμαστε λουτὸν τὸ Μιτριάδη  
ποῦ στὸ κενὸν προσέρχεται κι' ἐκεῖνος νὰ συντρέξῃ  
καὶ κόντρα μὲ τὸν Τρίκαρδο τὴν τόμπολα νὰ παίξῃ.  
Γ.— Μοῦ τῶπανε, μωρὲ Μαρῆ, κι' ἐχάρηκα μεγάλως  
πῶβρέθηκε ἀντίπαλος κι' ἄμποτε νᾶρτη κι' ἄλλος  
κι' εἶθε κενοὶ ἐν τῷ κενῷ νὰ ἐκτεθοῦν πέντ' ἔξη  
γιὰ νᾶχη ὅποσδήποτε ὁ κόσμος νὰ διαλέξῃ.
- Μ.— Πάσχα τὸ μέγα καὶ καινόν,  
πάσχα σεμνόν καὶ θεῖον  
καὶ πάσχα Βινηρατιανόν  
περὶ τὸ Δημάρχειον.  
Γ.— Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, οὐαὶ τῶν Ἰουδαίων!  
Ἴδου φωνὴ ἐξ οὐρανῶν:  
νηστεία Κοσμετατιανῶν  
καὶ πάσχα Λουβερδαίων.
- Μ.— Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν Ἄδην κατασχύνας.  
Γ.— Ὁ δήμαρχος ὁ πεπτικῶς ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας  
κι' ὁ νέος πῶπαράλαβε ἀνθῶνας καὶ φντείας,  
ἀμέσως ἐξερίζωσε τὰ φύρα τῆς πλατείας  
καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἐργάζεται μεγάλου  
νὰ διορθώσῃ βαθμηδὸν τὰ σφάλματα τοῦ ἄλλου.
- Μ.— Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ τριήμερος ἀνέστη  
τέρπου καὶ χόρευε Σιών  
ὅτι κατόπιν θυσιῶν  
μέλος ἐν τῇ Γεωργικῇ κάνουν καὶ τὸ Φορέστη  
κι' ἐνῶ ἐσὺ ξαπλώνεσαι, τεμπέλη, στὰ πεζούλια,  
εὐρέθη κι' ἄλλος εἰδικὸς γιὰ τὰ κοκκινογούλια.
- Γ.— Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, λύτρωσις ἐν ἀνθρώποις:  
σφάζουν ἀρνιά στὴν Ἡπειρὸ πρὸς τέρψιν τῆς Εὐρώπης,  
κι' ἐν ἐορτῇ πασχαλινῇ  
χαρῆτε πατριῶτες,  
ποῦ κατασφάζουν Ἀλβανοὶ  
τοὺς μαύρους Ἡπειρώτες.
- Μ.— Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ τέλος πάντων Γιάννη,  
ἀπελυτρώθης εὐτυχῶς κι' ἀπὸ τὸ Σαϊτάνη.  
Γ.— Κι' ὅμως πολλοὺς ἐλύπησε, Μαρῆ, ὁ θάνατός του.  
Εὐρέθησαν ἐπιστολαὶ ἐπὶ τοῦ πτάματός του  
ἐκ πλείστων προερχόμεναι σημαντικῶν ἀτόμων  
ποῦ τὸν ἐνίσχυον πολὺ στὸν ληστρικόν του δρόμον.  
Κι' ἂν εἶσαι ποιητὴς χουσοὺς  
καὶ τὴν ἀξίαν σου ποσῶς  
δὲν τὴν ἀναγνωρίζουνε,  
γίνε ληστοφυγὸδικὸς νὰ σὲ ὑποστηρίζουνε.
- Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, οἱ δαίμονες τυφλοῦνται,  
κι' οἱ λυτρωθέντες ἀνθρώποι ἀναζωογονοῦνται,  
κόσμοι ἐξωραίζονται,  
τὰ πάντ' ἀνακαινίζονται  
ἀπὸ τὸν ἀναστάντα  
καὶ μόνον τὸ Διξούριον εἶσι θὰ μένη πάντα.  
Ὁ Κύριος ἀγείρεται τὰ πάντα συγχωρήσασθαι  
καὶ οὕτω νῦν βοήσωμεν  
γιὰ νὰύρουμε καὶ τέλος,  
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ζήτ' ὁ Βενιζέλος.



**ΞΕΝΗ ΜΟΥΣΑ**

**ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ**

Χρυσᾶ, διαμαντοκόλλητα τ' ἀστέρια καμαρώνουν  
καὶ ταῖς γλυκειαῖς ἀκτῖνες τῶν στὰ φύλλ' ἐνακατόνουν'  
πέφτ' ἢ δροσοῦλα σταλακτὴ σὰν τὸ μαργαριτάρι  
κι' ἢ πασχαλιὰ μοσχοβολᾷ τῆς λείμονιᾶς ζευγάρι  
μέσ' ἀφ' τὰ φυλλοκάρδια τῶν τὰ λούλουδ' ἀνασαίνουν  
κι' ἢ μυρωδιὰς τῶν καὶ νεκροὺς ἀκόμη ἀνασταίνουν.

Χαρὰ στον ποῦ μπορεῖ νὰ ζῆ μέσ' τοὺς ἀνθούς τ' Ἀπρίλη  
κι' ἔχει ἀγάπη στὴν καρδιά, κι' ἔχει φιλιὰ στὰ χεῖλη  
χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποῦ μπορεῖ σ' ἀνθοστρωμένα μέρη,  
σὲ νύχτας Ἀπριλιάτικης τῆ ὁδοσιγαλιὰ,  
τῆ λατρευτῆ ἀγάπης του κρατῶντας ἀφ' τὸ χέρι,  
νὰ ξενυχτᾷ στὸν ἔρωτα, στὰ χάρδια στὰ φιλιὰ!

Πς.

**ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ  
ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΑ**

Λοιπὸν θὰ γράφω ποίημα! Παρακαλῶ σε Μοῦσα,  
ἄφησε πιά τὰ πείσματα κι' ἔλα ἐδῶ κοντά μου.  
Σὰν τὸ Μεσσία γιὰ καιροὺς καυμένη σ' ἐζητοῦσα!  
Ἔλα γιὰ νὰ καπνίσουνε λιγάκι τὰ μυαλά μου!

— Ἴδου με! — Καλῶς ὄρισες! Μὰ πῶς σὲ τέτοιο χάλι;  
Τὶ ἄσχημη! τὶ κουρελοῦ καὶ κακοχτενισμένη!  
Ἐγὼ σ' ἐφανταζώμουνα μὲ χίλια μύρια κάλλη!  
Τὶ κρίμα στής ἐλπίδες μου νὰ βγαίνω γελασμένη!

Μοὶ ἔφερες τοῦλάχιστον αὐτὰ ποῦ πᾶς στοὺς ἄλλους;  
Τῆ λύρα καὶ τῆς σκουτουφλιᾶς, τὰ μπερδευτὰ μαγνάδια;  
— Αὐτὰ ποῦ λες, κοπέλα μου, τάχω γιὰ τοὺς μεγάλους.  
— Ἀλλοίμονο! Λοιπὸν σ' ἐμὲ μὲ χέρια ἤρθες ἄδεια;

Καὶ πέπλους τῶν νεράιδωνε πῶς πίσω σου δὲν σέρνεις;  
Σὰ στρίγγλα, ἀπὸ τὰ μαλλιά μῶρχεται νὰ σὲ πιάσω!  
Οὐτ' ἐν' ἀπὸ τὰ σύνεργα ποῦ σοῦπα δὲν μοῦ φέρνεις;  
Μὲ τί τὸ μαῦρο ποίημα λοιπὸν θὰ συσκευάσω;

— Λύρα ζητᾷς κορίτσι μου; Καλλίτερα ν' ἀφήσης  
νὰ σοῦ περάσῃ ἢ ὀρμὴ γιὰτὶ πολὺ φοβοῦμαι  
λόγω τῆς ἡλικίας μήπως πα ρ α λ υ ρ ῆ σ η ς  
καὶ τότε.... Φθάνει ἀρκετὰ θαρρῶ πῶς ἐξηγοῦμαι.

Γιὰ σκουτουφλιᾶς λυπήθηκες; Πῶ πῶ κυρὰ δασκάλα!  
Ἄνοιξε τὴ γραμματικὴ καὶ θαύρης ἕσες θέλεις.  
Ἐν πρώτοις ἀνα—παρα—διὰ, καθὼς καὶ τόσα ἄλλα  
π' ὀλημερὶς στὸ δῆαλο σ' ἀκούω νὰ τὰ στέλλης.

Τώρα, σὲ μανεστράδικα, πέσ' μου ποτὲ δὲν πῆγες;  
Νὰ βρῆς μαγνάδια μπόλικα, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθεια  
θᾶσαι τρελλή, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ θάνουν γιὰ τῆς μυίγες  
καὶ σὺ τῆς μυίγες μοῦ ζητᾷς τοῦ στίχου σου βοήθεια;

Λεῖπουν οἱ πέπλοι μ' ἀπ' αὐτοὺς, ἔχεις καὶ μὴ γκριλιάζης  
ἀφοῦ καὶ εἶσαι ὀπαδὸς τῆς ἐθιμοτυπίας.  
Τῆ δόλια ἀλήθεια διαρκῶς μὲ πέπλους δὲν σκεπάζεις;  
πέπλους ποῦ δίνουν στὴν ψευτιά τὴν ὕψιν εὐγενείας;

Θαρρῶ δὲν λείπει τίποτα. Φτιάσε τὸ ποίημά σου.  
Ἐγὼ σ' ἀφήνω ἔχε γιὰ, κι' ἂν φεύγω μὴ θυμώσης.  
— Γιὰ στάσου κατεργάρα μου, λιγάκι, Μοῦσα, στάσου.  
διάβασε' δῶ τὶ ἀνοστιᾶς ἤρθες νὰ μοῦ σακρώσης!

— Δὲν φταίω γὼ κοπέλα μου! Σὺ θάχης τὴ ντροπὴ.

Ἄφησε πιά τοὺς κειμήλιους τῆς ἐπὶ τῆς σου μνήμης.  
Μοῦσα πρῶτα ἀπριλιὰτικὴ θέλεις νὰ σὲ πῆ;  
Θὰ σὲ πιάσῃ γιὰ τὴν ζήτησὶν τῆς μνήμης τοῦ ψευτοῦ;

**ΙΑΚΩΒΑΚΕΙΟΣ**  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΣΥΛΒΙΑ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ



